

เมื่อประสบภัยพิบัติ
ผู้บารมีน้อยย่อมวิบัติ เป็นทุกข์ ผู้มากบารมีย่อมรอดพ้น เป็นสุข

สวดมนต์ สร้างบารมี ไขกรรม

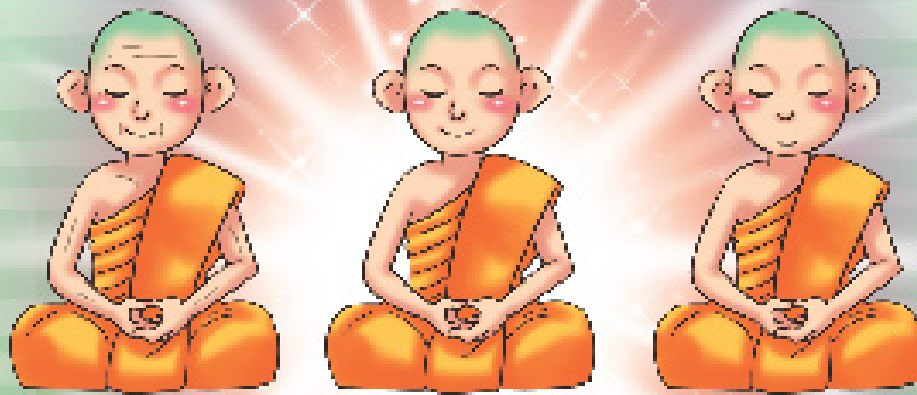
เหตุต้นผลกระทบ เหตุใดจึงชี้ให้ร้าย รวย จน
สร้างบารมีอย่างไรให้ได้ผลมาก สวดมนต์พาหุงมหากา
พระคาถาชั้นบัญชร และวิธีรักษาโรคด้วยสมุนไพร

กฤษดา รัมภ์ศรี

อ่านสิบบรอบ คิดสิบบหน ฟีกฝนปัญญา ฉลาดใช้ เฉลียวคิด ชีวิตมีสติ สนุก สุข สงบ เย็น

สวดมนต์ สร้างบารมี ไชยกรรม สมุขไพโรรักษาโรค

นำเสนอสาระ :	กฤษดา ราชัญญศรี	บรรณาธิการสาร :	ศักดิ์สิทธิ์	พิมพ์สิทธิ์
ออกแบบปก :	อนุจิต ศำรลงเมือง	บรรณาธิการศิลปะ :	อนุจิต	ศำรลงเมือง
ภาพประกอบ :	ธนรัตน์ ไทไพโร	รูปเล่ม/จัดอาร์ต :	ปรัดนา	พลวิฑิต

ร่วมสร้างเชื่อเพื่อสังคมที่เป็นสุข

ในโมงยามที่สังคมเกิดความแตกแยกทางความคิด บวกกับสถานการณ์ข้าวยากหามาแพง ผู้คนเกิดความทุกข์ ท้อแท้ ไร้ซึ่งกำลังใจ สิ่งที่จะช่วยรักษาหรือเพิ่มกำลังใจได้ก็คือ **ธรรมะนิวเคลียร์ (Dhamma NuClear)** นั่นเอง

ธรรมะเปรียบดั่งน้ำใสไหลเย็น ทำให้ใจที่ห่อเหี่ยวมีชีวิตชีวา ปรหนึ่งได้เชื่อเพลิงมาขับเคลื่อนชีวิตออกจากความท้อแท้หดหู่ อีกทั้งยังทำให้เกิดปัญญาที่สามารถจะต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ในสังคมได้อีกด้วย

ว่ากันว่า “หนังสือ ๑ เล่ม สร้างความสุขให้คน ๑๐ คน หนังสือ ๑๐๐ เล่ม สร้างความสุขให้คน ๑,๐๐๐ คน...” ดังนั้นช่วยกันเติมเชื่อ

ธรรมะนิวเคลียร์นี้ด้วยการแจกหนังสือธรรมะเล่มนี้เป็นธรรมทานเท่านี้สังคมก็จะเป็นสุขอย่างยั่งยืน

โปรดใช้เล่มนี้ให้คุ้มค่าที่สุด & อ่านแล้ว -> แบ่งกันอ่านหลายท่านจะอ่านดีรอบ ระดมสมองคิดสืบค้น วิจัยปัญหา ทดลองการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน จิตรู้เท่าทันสรรพสิ่ง ฉลาดใช้ เติบโตชีวิต ชีวิตจากสนุก สงบ เย็น เลิกเล่นพรรคพวกัน คำฉุกฉิมพ์เป็นระเบียบ เก็บรักษาอยู่ตลอดเวลา โปรดนำไปใช้ทุกครอบครัวมีความสุข

คำนำ...บาสติ

คนทุกคนที่เกิดมา ตามหลักพระพุทธศาสนาเชื่อว่าเรามีได้เกิดมาตัวเปล่า แต่ได้นำเอากรรมที่ตนได้เคยสร้างไว้ติดตัวมาด้วย กรรมที่ติดตัวมานั้นแยกได้เป็น ๒ ส่วนคือ **กรรมดี** ซึ่งเรามักจะเรียกว่า **วาสนาหรือบารมี**, **กรรมชั่ว** ซึ่งเรามักจะเรียกกันว่า **บาป** หรือเรียกว่า กรรมเฉยๆ

กรรมทั้ง ๒ ส่วนให้ผลต่างกัน กรรมดีย่อมส่งผลให้ประสบแต่สิ่งที่ดี กรรมชั่วย่อมส่งผลให้ประสบแต่สิ่งที่ไม่ดี คนเราแต่ละคนมีชีวิตที่แตกต่างกัน เพราะกรรมที่สร้างไว้ในอดีตไม่เหมือนกัน

คำว่า กรรมในอดีต ไม่ได้หมายถึงกรรมในชาติก่อนแต่เพียงอย่างเดียว แต่หมายถึงกรรมที่ผ่านมากในชาตินี้ด้วย เช่น กรรมที่สร้างไว้เมื่อสิบปีที่แล้ว เมื่อเดือนที่แล้ว เมื่อวาน เมื่อชั่วโมงที่แล้ว หรือเมื่อนาทีที่แล้ว ก็จัดเป็นกรรมในอดีตเช่นกัน ชีวิตที่กำลังดำเนินอยู่นี้มีกรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ต้องรับผลกรรมเก่าส่วนหนึ่ง ส่วนที่สร้างกรรมใหม่ส่วนหนึ่ง บางครั้งการรับผลกรรมเก่ากับการสร้างกรรมใหม่ไม่มีความประจวบเหมาะกัน เช่น คนทำชั่วแต่กลับได้ดีเพราะผลกรรมดีในอดีตช่วยพยุง คนทำดีกลับได้ชั่วเพราะผลกรรมชั่วในอดีตกำลังให้ผล เป็นต้น จึงมักได้ยินคำพูดที่ว่า **“ทำดีได้ดี มีที่ไหน ทำชั่วได้ดี มีถมไป”**

หนังสือเล่มนี้ มีความปรารถนาให้ท่านผู้อ่านได้ตระหนักถึงกฎแห่งกรรม และหลักของการสร้างกรรมดีเพื่อสร้างสมบารมีไว้แก่ตน เพราะ **ชีวิตที่ขาดบุญบารมีแล้วก็ยากนักที่จะประสบสุขร่วมเย็น**

กฤษดา งามัญศรี

ผู้สรรค้สาระในนามคณาจารย์

สำนักพิมพ์เสียงเชิง เพ็ชรเพื่อพุทธศาสน์

สารบัญ

วิธีสร้างบุญบารมี

๕

๘

การให้ทาน

๒๙

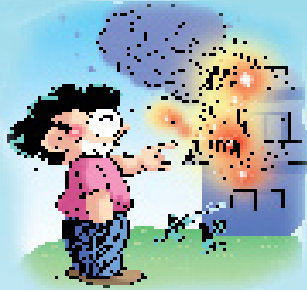
การรักษาศีล

๓๕

การเจริญภาวนา

๖๘

ตั้งเขตอุตสาหกรรม

๙๕

สวดมนต์สร้างบารมี สะเดาะเคราะห์

๑๓๘

สมุนไพรรูไว้ใช้ประโยชน์

วิธีสร้างบุญบารมี

สร้างบุญบารมี มีสุขติดตัว*

อันกรรมบวิสุทธี เกิดจากจิตที่บวิสุทธี

เพราะสงบความโลภ โกรธ หลง

ประกอบด้วยธรรมมีเมตตากรุณา เป็นต้น

จะเห็นได้จากจิตใจของผู้ที่ทำการบริจาค

ในการทำบุญต่างๆ ของผู้รักษาศีล

และอบรมจิตใจกับปัญญา ไตรยางิที่ เคยทำทาน

รักษาศีลและอบรมจิตกับปัญญาดังกล่าว

ย่อมจะทราบว่ามีความสุขอย่างไร

ดร. มหาจุฬาลงกรณ

ตรงกันข้ามกับจิตใจที่เว้าร้อนด้วยกิเลสต่างๆ และแม้จะได้อะไรมาด้วยกิเลส มีความสุขตื่นเต้น ลองคิดดูให้ถี่ถ้วนแล้วจะเห็นว่า เป็นความสุขจอมปลอมเพราะเป็นความสุขของคนทีหลงไปเสียแล้ว เหมือนความสุขที่ถูกเขาหลอกลวงนำไปทำร้าย ด้วยหลอกให้ตายใจและดีใจด้วยเรื่องล่ออย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีอะไรจะช่วยคนประเภทนี้ได้ นอกจากการทำบุญ เพราะการทำบุญทุกครั้ง เป็นการฟอกชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ สะอาดขึ้นทุกที

พระวรคตศีลธรรม

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

* คัดจากพระนิพนธ์เรื่อง "ชีวิตลึกลับได้ช่วยตนเอง"

วิธีสร้างบุญบารมี^๑

บุญ ความหมายตามพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ของ พระราชวรมุนี (ประยูรย์ ปยุตโต) กล่าวว่าบุญ คือ เครื่องชำระสันดาน, ความดี, ความสุข, ความประพฤดีชอบทางกาย วาจา ใจ, กุศลกรรม

บารมี คือ คุณความดีที่บำเพ็ญอย่างขยันขันแข็งเพื่อบรรลุจุดหมายอันสูงยิ่ง การสร้างบุญบารมีในทางพุทธศาสนา มี ๓ ขั้นตอนคือ

๑. ทำทาน

๒. ศิล

๓. ฉภาณา

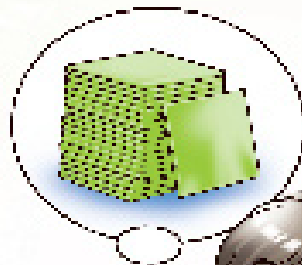

การให้ทานนั้นเป็นการทำบุญที่มีผลน้อยที่สุด เพราะบุญที่ได้จากการ ทำทาน ไม่ว่าจะทำเพียงใด บุญที่ได้ก็ไม่เท่ากับการรักษาศีล แต่การรักษาศีล ไม่ว่าจะมากแค่ไหน บุญที่ได้ก็ไม่เท่ากับการเจริญสติภาวนาแค่ครึ่งเดียว กล่าวคือ การเจริญสติภาวนาเป็นการสร้างบุญบารมีที่สูงที่สุด และได้บุญมากที่สุด เพื่อความเข้าใจอันดี จึงขอชี้แจงการสร้างบุญบารมีอย่างไรจึงจะเป็นการลงทุน น้อยที่สุด แต่ได้บุญบารมีมากที่สุดเป็นลำดับๆ ต่อไป

^๑ พระนิพนธ์ในสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

การให้ทาน

การให้ทาน คือ การสละทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวให้แก่ผู้อื่น โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้รับทานได้รับประโยชน์ และความสุขด้วยจิตเมตตาของตน แต่ทานที่ได้ทำไปนั้นจะส่งผลบุญกลับมาถึงผู้ให้มากแค่ไหนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ

๑) วัตถุประสงค์ให้ทานต้องบริสุทธิ์

๒) เจตนาในการให้ทานต้องบริสุทธิ์

๓) เนื้อนาบุญต้องบริสุทธิ์

๑. วัตถุทานที่ให้ต้องบริสุทธิ์

วัตถุทาน ได้แก่ สิ่งของหรือทรัพย์สินสมบัติที่ตน

ได้ละให้เป็นทาน ของเหล่านั้นต้องเป็นของที่บริสุทธิ์

ต้องเป็นของที่แสวงหามาด้วยความบริสุทธิ์

ไม่ได้จากการเบียดเบียนผู้อื่น

ไม่ไปลักขโมย ไม่เป็นสิ่งของที่

โกง ปล้น ยักยอก ฯลฯ

ขอเนื้อหมูไปทำ
ถวายพระ นุ่งนุ่งนุ่ง
แล้วจึงมาขอบุญได้

ไม่เบียดเบียนผู้อื่น เช่น ช่างสัตว์ เพื่อนำเนื้อไปปรุงอาหารถวายพระ แต่เริ่มก็เป็นบาปแล้ว เพราะการฆ่าสัตว์การเบียดเบียนชีวิตผู้อื่นเป็นการผิดศีลข้อที่หนึ่ง หรือเรียกว่าปาณาติบาต แม้จะนำเนื้อสัตว์ที่เราฆ่าไปปรุงอาหารแล้วถวายพระย่อมได้บุญน้อยมากจนถึงไม่ได้เลย

แต่ถ้าเป็นเนื้อสัตว์ที่เราไม่ได้มีส่วนร่วมในการฆ่า หรือสัตว์นั้นตายเองก็ดี เนื้อสัตว์นั้นย่อมเป็นวัตถุทานที่บริสุทธิ์ เมื่อนำมาทำทานย่อมได้บุญมาก

ทำบุญด้วยของที่ไม่บริสุทธิ์ ได้ **บาป** มากกว่า **บุญ**

การลักทรัพย์ ยักขอกทรัพย์ ปล้นชิงวิ่งราว ฉ้อโกง เป็นต้น เป็นกาจ
ได้ทรัพย์มาโดยการไม่ชอบธรรม หรือเจ้าของเต็มใจแต่ใจที่จะให้ ย่อมเป็นของ
ที่ไม่บริสุทธิ์ และเมื่อนำไปกินไปใช้ เรียกว่า “บริโภคความเป็นหนี้” เป็นบาป
ถึงแม้จะเอาทรัพย์นั้นไปทำบุญ ก็จะไม่ได้รับบุญ

ดังตัวอย่าง ในสมัยรัชกาลที่ ๓ มีหัวหน้าสำนักนางโลมชื่อว่า
“ยายแพง” ได้เรียกเก็บเงินจากหญิงโสเภณีในสำนักของตนจากอัตราที่ได้มา
ครึ่งหนึ่ง ๒๕ สตางค์ เมื่อได้มาแกก็จะเก็บเอาครึ่งละ ๕ สตางค์
แกทำอย่างนี้เรื่อยมาจนมีเงินเก็บถึง ๒,๐๐๐ บาท จากนั้น ก็นำเงินที่ได้
ไปสร้างวัดแห่งหนึ่ง ยายแพงปลื้มมากที่ได้สร้างวัด จึงนำความดีที่ตัวเองทำ
ไปนั้สการตามหลวงพ่อดโต วัดระฆัง ว่าการสร้างวัดครึ่งนี้ตนจะได้บุญมาก
ขนาดไหน หลวงพ่อดโตตอบกลับไปว่า ได้แค่สิ่งเดียว การที่ยายแพงได้บุญน้อย
เนื่องจากเงินที่แกนำไปสร้างวัดเป็นเงินที่ได้มาแบบไม่บริสุทธิ์นั่นเอง

**วัตถุทานที่หามาได้โดยสุจริต
นับว่าเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์
และไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นของดีหรือว่าของเลว
มากหรือน้อย
มีค่ามากหรือมีค่าน้อยนั้นไม่สำคัญ
สำคัญที่เจตนาและความศรัทธาของผู้ให้ทาน**

๒. เจตนาในการให้ต้องบริสุทธิ์

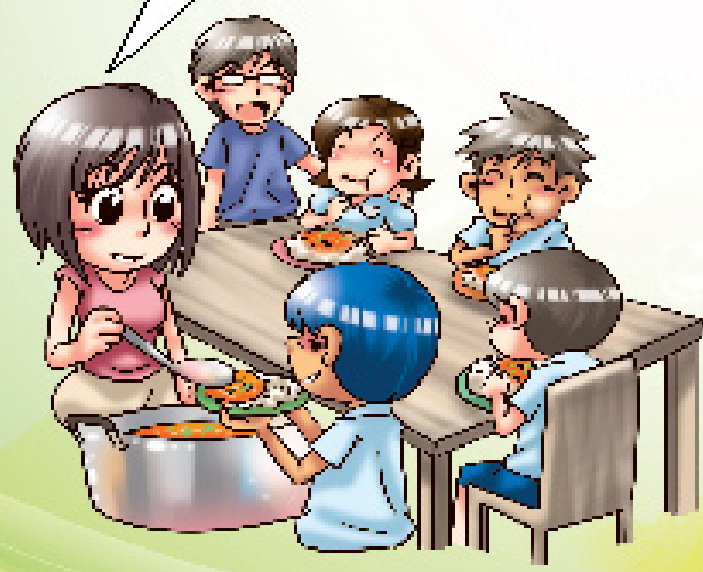
จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการให้ทานนั้น คือ

๑. เพื่อขจัดความโลภ

ความห่วงแหนหลงใหลในทรัพย์สินสมบัติของตน อันเป็นกิเลสอย่างหยาบ ให้บรรเทาเบาบางหรือหมดไป

ทานอะไรๆ บ้างดีกว่า
เสียได้ก็ขอทานบ้าง ทานบ้าง

๒. เพื่อเป็นการสงเคราะห์ผู้อื่น
ให้ได้รับความสุข ด้วยเมตตาธรรม
ของตน อันเป็นบันไดก้าวแรกใน
การเจริญเมตตาพรหมวิหารธรรม
ในพรหมวิหาร ๔ ให้เกิดขึ้น

หากให้ทานด้วยเจตนาดังกล่าวแล้ว เรียกว่า มีเจตนาในการทำทานบริสุทธิ์

เจตนาบริสุทธิ์ใน ๓ กาล ทานมีผลยิ่ง

นอกจากนี้ผู้ให้ต้องมีเจตนาที่บริสุทธิ์ใน ๓ กาลคือ

๑. ก่อนจะให้ทาน

ก่อนที่จะให้ทานแก่ผู้อื่น ผู้ให้ทานต้องมีจิตที่ว่าง ยินดี ในกาให้ทาน จุดประสงค์เพื่อสงเคราะห์ผู้อื่นให้ได้รับความสุขเพราะสิ่งของที่ตนให้

๒. ขณะให้ทาน

ขณะที่กำลังให้ทานอยู่ ผู้ที่ให้ทานต้องมีจิตที่ใส่มั่น ยินดี ว่างและเบิกบานในทานที่ตนกำลังให้ผู้อื่น

๓. หลังให้ทานแล้ว

หลังให้ทานเสร็จใหม่ๆ ก็ดี นานมาแล้วก็ดี เมื่อหวนกลับมาคิดถึงทานที่ตนทำครั้งใด ก็มีจิตใส่มั่นว่าง เบิกบานยินดีในทานนั้นทุกครั้งไป

การให้ทานทั้ง ๓ ระยะ ผู้ให้ทานต้องมีจิตที่ประกอบด้วย เมตตาธรรม คือ โสภณัส ยินดี ว่าง และเบิกบานในทานที่กำลังทำ เพื่อให้ทานที่ทำบริสุทธิ์และได้บุญมาก

ได้บุญมากขึ้นถ้าให้ทานโดยไม่ยึดมั่นถือมั่น

สำหรับเจตนาจะบริสุทฺธิหรือไม่ ให้ดูที่ภาวะของจิตว่ามีความโลภน้อย
ว่าเวียง ยินดีในทานที่ทําหรือไม่ หรือความมีเมตตาจิตที่มุ่งสงเคราะห์ผู้อื่นให้พ้น
ความทุกข์และให้ได้รับความสุขเพราะทานของตนมีมากน้อยอย่างไร ถ้ามี
นับว่าเป็นเจตนาที่บริสุทฺธิในเบื้องต้น

แต่เจตนาที่บริสุทฺธิเพราะเหตุดังกล่าวมาแล้วนี้ จะทำให้ยิ่งบริสุทฺธิมาก
ขึ้นไปอีก หากผู้นั้นทําทานด้วยวิปัสสนา กล่าวคือ ไม่ใช่ทําทานอย่างเดี๋ยวนั้น แต่
ทําทานพร้อมกับมีวิปัสสนาปัญญา โดยใคร่ครวญถึงวัตถุประสงค์ให้ทานนั้น ว่า

อันบรรดาทรัพย์สินของทั้งปวง

ที่ชาวโลกนิยมยกย่องหวงแหนเป็นสมบัติกัน ด้วยความโลภนั้น

ไม่ไขว่ของของเรา ได้มาแล้วก็เสียไปอยู่อย่างนี้

ทุกๆ สิ่งนั้นก็จริงแล้วก็เป็นเพียง**วัตถุธาตุประจำโลก**

เป็นสมบัติกลาง **ไม่ใช่ของผู้ใดโดยเฉพาะ**

เป็นของที่มีมาก่อนที่เราจะเกิดขึ้นมา

และไม่ว่าจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม

วัตถุธาตุก็มีอยู่เช่นนั้น

ได้ผ่านการเป็นเจ้าของของผู้อื่นมาแล้วหลายชั่วคน

จึงต่างก็ได้ล้มหายตายจากไปทั้งสิ้น

จนในที่สุดก็ได้ตกทอดมาถึงเรา

แล้วก็ตกทอดสืบเนื่องไปเป็นของคนอื่นๆ ต่อๆ ไปเช่นนั้น

นับว่าเป็นเพียงสมบัติพลัดกันรมเท่านั้น

อย่างน้อยเราก็ต้องจากต้องทิ้งเมื่อเราได้ตายลง

นับว่าเป็น**อนิจจัง คือ ไม่ใช่ของแท้แน่นอน**

จึงไม่อาจจะยึดมั่นถือมั่นว่านั่นเป็นของเราได้ถาวรตลอดไป

ค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ คิด

คราคิดคิดขัด หยุดพักสักนิด ทำจิตให้สงบ จักพบทางออก